

Sao anh không nói yêu em?

Anh khờ lắm! Tại sao trước kia anh không nói yêu em?

Một tháng kể từ ngày gã lên làm cho chị Nhân thì tôi mới quen gã. Anh ta tên Vũ, quê ở Daklak được anh Hai giới thiệu lên làm cho chị.

Thoạt nhìn, trông gã rất quê mùa, xấu trai với khuôn mặt đen, đôi mắt một mí với mái tóc dài dài trông như thẳng bụi đời đầu đường xó chợ. Nhưng được cái làm việc rất siêng năng và không phàn nàn bất cứ việc gì anh Ba giao cho gã.

Anh ta được họ hàng bên nội của Bé Viên yêu quý bởi cái tính lễ phép, thật thà và chưa bao giờ làm mất lòng một ai trong cái xóm heo hút này.

Mỗi buổi sáng thức giấc thì tôi đã thấy gã lái chiếc xe citi đi lên rẫy. Sáng nào cũng vậy, từ khi có mặt gã ở đây thì tôi dậy sớm hơn, siêng hơn và cười nhiều hơn, cứ như thể là tôi thay đổi để phù hợp với môi trường sống khi gã làm đổi lộn môi trường xung quanh vậy. Mọi vật hình như có sự thay đổi, tôi bắt đầu lắng nghe tiếng chim hót líu lo mỗi khi thức giấc, tiếng ve kêu âm ỉ của buổi trưa hè, tôi nhìn thấy áng mây trôi nhẹ lững lờ phía chân trời xa.

Từ lúc nào, tôi còn tập tành làm như câu thơ tình cất giấu trong ngăn bàn, nghe những bản nhạc tình yêu du dương êm ả.

Cây khế sau nhà chị Nhân sai quả. Đó cũng là lần đầu tiên tôi nghe rõ mồn một giọng nói của gã. Gã trèo lên hái khế còn tôi đứng ở dưới cầm đèn pin rọi lên cho gã hái. Tôi giả vờ tắt đèn pin xem phản ứng gã như thế nào. Gã quát lên: “Tắt đèn sao hái được”.

Con trai gì mà cộc cằn thế không biết. Gã ngu ngốc đến nỗi không nhận ra rằng những hành động của tôi chỉ muốn nghe gã nói những lời ân cần nhẹ nhàng với tôi. Tôi muốn nghe gã nói yêu tôi, cần tôi. Lúc đó tôi sẽ ừ một tiếng thật nhẹ, rồi gã nháy xuống ôm nhẹ tôi vào lòng trong hơi thở tình yêu sau bao ngày ấp ủ được có nó.

Tôi yêu gã nhiều hơn, nhớ gã nhiều hơn. Giấc ngủ không còn được nguyên

vẹn khi gã cứ xuất hiện nhõn nhơ trong đầu. Những lời nói, khuôn mặt và ngay cả hành động của gã tôi nhớ rõ như in vào lòng mình.

Gã khờ đến nỗi tôi thấy ghét gã. Lúc nào gặp nhau thì gã chỉ nói những lời vu vơ và nở một nụ cười hiền lành chua chát như xát muối vào trái tim tôi.

Hòa biết tôi thích gã nên thường chọc ghẹo gã “Thạo yêu Vũ rồi đó”. Gã chỉ cười quay mặt đi không nói gì. Gã lạnh lùng vô tâm một cách đáng nguyên rủa, tôi cầu cho gã sớm rời xa thế giới của tôi để không còn làm trái tim tôi đau nhói mỗi lần gặp gã nữa.

...

Tôi cũng xinh đẹp, nét na, hiền lành, đâu đến nỗi khiến gã thờ ơ như vậy. Tôi điên mất, tôi muốn nghe những lời tỏ tình dễ thương từ miệng của gã dành cho tôi. Nhưng gã vẫn cứ im lặng như gã đã làm gì có lỗi với ai đó. Một sự im lặng đủ khiến người ta căm hờn.

Mỗi buổi chiều, tôi đều ra hiên nhà chải đầu, mỗi buổi tối trước khi học bài tôi đều mở cửa sổ bật đèn sáng choang, hành động mà từ trước đến giờ tôi chưa từng làm. Mục đích là muốn gã để ý những biểu hiện khác thường của tôi từ khi có mặt gã.

Gã đã thay đổi chút ít, gã bắt đầu nói chuyện với tôi nhiều hơn, gã kể cho tôi nghe với gia đình, bạn bè, ước mơ và kể cả những người gã từng yêu nữa.

Mỗi tối, tôi thường tâm sự với gã. Gã nói tôi dễ thương, cười rất duyên. Tôi vui lắm. Gã nói hát cho gã nghe, tôi liền hát cho gã nghe những bản nhạc trữ tình mà gã yêu thích.

Nhưng gã vẫn vậy, không mở lời.

Tôi điên cuồng với những hành động ngu ngơ, sự im lặng đến rợn người trong con người gã.

Ngày gã về lại Daklak, gã hứa với tôi gọi tôi dậy để tiễn gã, nhưng gã đã đi xa rồi. Tôi như mất hồn, tôi khóc trong câm lặng, tôi ngã quỵ.

Tôi nhớ những lúc bên gã, được nghe gã kể chuyện, được nhìn thấy khuôn

mặt đen sì của gã. Tôi nhớ...

Gã đã vô tình làm tôi đau, vô tình làm tôi thất thần từ khi gã hiện hữu trong trái tim tôi. Tôi giận bản thân sao không nói yêu gã, sao không bỏ qua lòng tự ái của người phụ nữ để nói với gã rằng: “Em yêu anh rồi đấy”. Tại sao ,tại sao....Tôi như người điên tiếc nuối cho mối tình đã mất.

Gã vẫn gọi điện hỏi thăm, gã vẫn cười nói vui vẻ trong điện thoại nhưng gã không biết ở đầu dây bên kia con một người con gái yêu gã, không biết rằng người con gái kia đã khóc vì gã.

Tết nào cũng vậy cứ mừng 2 hoặc mừng 3 là gã lại lặn lội đường xa lên thăm bà con họ hàng. Mỗi mùa xuân là mỗi lần tôi hy vọng được gặp gã, được nghe lời yêu ngọt ngào từ gã. Tôi vẫn đợi, đợi đến khi nào gã mở lời nói yêu tôi.

Nhưng đến bây giờ gã vẫn vậy.

Cho đến khi gã gọi điện thông báo là gã đã có người yêu. Tôi chúc mừng gã trong đau khổ, trời đất như quay cuồng điên đảo khi chính miệng gã nói gã đã có người yêu.

Người gã yêu là một người con gái khác, không phải là tôi.

Gã yêu người cô ấy bằng tất cả những gì gã có, tình yêu và sự chung thủy

Trước khi vào lại Sài Gòn, trên xe gã đã nhắn tin cho tôi: “Thạo à!Nếu trước kia anh tỏ tình với em, em có đồng ý làm người yêu của anh không?”